

X. rész
öt vers Évikének

1954 VII 29
FODOR ÉVIKE
1972 XII 26

korcs vége az évnek ó nyomorult idő
amikor kislányok szőke haja keveredik el fekete földdel:
hogy görgetném beteg tekinteted elé
piros szívem vele játszodj nagyot dobbanó labda
vedd vidd és vele játsszál megromlott agyú szörny
s add vissza
a kislányt
ki ártatlan volt s mindenben nemcsak a lázadásban
teellened akihez hasztalanul én íme most is kiabálok
mint a szélkiáltó
mint az óriás visszahangzó medencék fölött kiabáló
szélkiáltó esős idők tömbjei mélyén

*

kishúgom legalább úgy néztem volna meg az arcod
hogy *most utoljára* –
mert érzem én
akármilyen erős is a gondolat érzem én képessé arra soha
nem lesz:
emléket belülről úgy szememre vetíteni
hogy tükör előtt ha állok láthassam szememben az arcod
– hisz olyan az emlék
mint finom zárt sejt-kazetta kulcsa nincsen
felnyitni soha többé s csak el ne feledjem
benne mi van jaj el nem feledni *ARCOD*

hetvenhat

*MÁR SZEMEMBEN SOHA TÖBBÉ ha rád gondolk is
átlátszó marad szemem zöld tenger két keserű cseppje
átlátszó vízmezőkön csak a karcsú fájdalom
bolyong és bujkál a gyász nővére*

*

jaj kivel fogom hallgatni én hogy fordulásakor távoli
nehéz kőbolygóknak mint csörren kemény falakhoz
tengerek hűvös vize

*

s láttalak téged mégis (és szánandó remény –):
láthatlak álmomban a külső létre nyíló ablakon
kihajoltam
beburkol téged karcsú zene öröklét óvó balzsama
– úgy simítja rád a hosszú ujjú fájdalom –
pirosfa-hegedű-árnyék átlátszó szirmú dallama

*

és hidd kishúgom egyetlen fogadott húgom:
együtt alszunk majd mi robajló vizek alján
s mint tölcsére mélyén kétgyökerű egykelyhű virágnak
álmunkban kergetjük majd ismét együtt a kékszaladású
labdát

KASTÉLY

Ránctalanná feszült ki az éjszaka dobja
fölem, föl-fölpergett rajta sokszikrájú csillagok
árja, régen halott istenek
szerteszóródott szemgolyói a mennyei utakon,
nem-ismert szél görgeti
tovább őket nem-porzó utakon, ahol máskor
csak a nagyrobajú úr szekérének dörgése
veri tajtékos darabokká a csendet,
kertünkben álltam a kupolán-túli szökőkút
fölem hulló villó permetében,
járni sem tudó törpe, és bennem
ugyanakkora, s még nagyobb egek nyíltak legyezőként
egymásra, mint sötétszövetű orchidea széles, fény-
pontocskás levelei, ekkor születél meg,
és fölnőttünk testvéri szeretetben
mi, az Oroszlán jegyében születettek.

*

Húgom tegnap verset írt a tér madaráról,
azután elaludt a drága, úgy burkolta be az alvás,
mint a csönd puha kérge a hangot

*lám, rengeteg, irdatlan szobák piros jégből faragott
falai között
gömb kóborog magától*

hetvennyolc

ezt álmodja a húgom, örül a gömbnek,
és elindul utána,
nézd, még gyönyörűbb gyermek ő, mikor alszik!

*

(...s a láz csipkésre faragott palotájának
túlsó kapuján kilépett a megáradt időbe.)

EL NEM KÜLDÖTT LEVÉL

Ma nagy születésnapot rendeznénk,
eljönnének Juliék, Anna (engem nem zavarna), Gazsi,
Annácska,
de nem lennénk többen, mint nyolcan vagy tízen.
A szoba tele lenne
virágokkal, s én fontoskodnám, hogy olyan ez a
kardvirágtölcsér itt,
mint megfagyott robbanástörpe.

A későbbiek csak halványan rémlenek ; de arra már
biztosan
emlékezem, kérnétek, hogy jósoljak a tenyeretekől,
azután rövid,
borús vita következne és végül is feketekávéből
jósolnék.

A vége pedig az lenne, mint általában, hogy Weöres-
versekből olvasnánk föl; úgy tűnik, én a szép lány halá-
láról szólót olvasnám, ezeket a sorokat:
te sose faggattad önmagad,
hogy mit miért teszel vagy gondolsz. Fény voltál, mely
maga köré
hinti valóját, és nem homály, mely magába süpped.
Akaratlanul mindig mások öröme Voltál. Amerre jártál,
szőkeséged körül megfényesedett a levegő –
ezt olvasnám föl, és emlékeztetném a jelenlevőket,
mennyire olyan ez, mintha rólad írták volna: és hogy
mennyire nem örülünk eléggé annak, hogy a születés-
nap virágokat neked adhatjuk, nem pedig a temetőbe
visszük.

nyolcvan

De a jelenlevők nem ezen gondolkodnának el és nem neked örülnének jobban, hanem, mint általában, engem torkollanának le felháborító ötleteimért; ám még mielőtt ez megtörténnék, mielőtt még felocsúdnának, hogy mennyire rossz tréfáról van szó, mindenki arra gondolna, mennyire elképzelhetetlen ez, hiszen te állasz legtávolabb a sötétségtől; arra gondolnának, rólad senkinek nem juthat eszébe, hogy valami közöd lehetne a halálhoz.

KOPJÁFA

Fej háza mikor ég belül
fölfénylenek az ablakok.
Verdes a haj kő elmerül
víz kiapad és szív dadog
mikor suhog a láng belül
s fölfénylenek az ablakok.

Hét tűzkék szárny bent szétterül
kint szőke láng forog s ragyog
lélek is csillog elrepül
kereszt a szemben – ablakok.
Hét égszín szárny ha szétterül
s kint szőke tűz forog-ragyog.

Fej háza mikor ég belül
hét tűzkék szárny bent szétterül
kivilágított ablakok
kint szőke láng forog s ragyog
verdes a haj kő elmerül
a lélek csillog elrepül
víz kiapad a szív dadog
kereszt a szemben – ablakok
mikor suttog a láng belül
hét égszín szárny ha szétterül
fölfénylenek az ablakok
s kint szőke tűz forog-ragyog.

Fönn száll a lélek elviszik
bíborpalástú sas-papok
mire a tűz ott bent elül

sötét a két szem: kék vakok.
Fönn száll a lélek elviszik
bíborban járó sas-papok.
Fej háza mikor ég belül
fölfénylenek az ablakok.

AMIKOR A KERECSEN...

Amikor a kerecsen
átrepül az egeken
s gyorsabb lesz az érverés
hogy a szem az égbénéz
és előnt a szerecsen
öröm mintegy érvelés:
jó repülni mint a gyász
mint a ló a hintaház
homloka mögött kereng
– dörög túl a tenger –
homlok mögött láz dereng
s jó az ár és elnyel.

De jó az éj és kézbevesz!

De jó az éj és kézbevesz
meleg szemével észrevesz
minden kis szó-szilánkot
beléd törött szó-hegyet
s mint a szél a sóhegyet
körbenyal s mint a lángot
eloltja úgy az éjjel.

Velem legyél hát jószerecsen
az Ég legyen velem teremtsé
fejem fölé az Éjjelt.

Halott húgom keresem
jaj mikor a tereken
átrepült a kerecsen

nyolcvannégy

s fölnyílt az Ég sisakja
a szemek födele lehuny
és fények kötele repül:
didergő tenger tűz le.
S a fát hiába rakja
az emberkéz a tűzre.

Hideg szél fúj be kintről.